

A Kúria a dr. Frauhammer Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Horváth Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Győri Munkaügyi Bíróságnál 3.M.1310/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Győri Törvényszék 2.Mf.20.536/2012/6. számú közbenső ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Mf.20.536/2012/6. számú közbenső ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 124.000 (százhuszonnégyezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a munkáltatói rendkívüli felmondás jogellenességének megállapítását és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével.

A Győri Munkaügyi Bíróság 3.M.1310/2009/55. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest perköltség viselésére kötelezte. Kimondta, hogy a perben feljegyzett eljárási illetéket az állam viseli.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2008. november 1-jén kötött munkaszerződéssel állt az alperes alkalmazásában hírszerkesztő-riporter munkakörben. Jogviszonyát a munkáltató 2009. október 21-én kézbesített rendkívüli felmondással szüntette meg azon indokolással, hogy az ügyvezető által kiadott feladatot a felperes által irányított stáb nem végezte el, az erről való tájékoztatásnak önkéntesen nem tettek eleget, csak az ügyvezető által elindított számonkérés alkalmával.

A munkaügyi bíróság megállapította, hogy az ügyvezető 2009. október 16-án feladatba adta, hogy egy közismert író Gy. városában való dedikálásán vágóképeket kell készíteni 2009. október 17-én 15 órakor az I. áruházban található könyvesboltban. Ennek a feladatnak a teljesítését személyesen egyeztetette az ügyvezető M.M. operatőrrel, aki szabadnapja ellenére azt vállalta. Mivel az operatőr jogosítvánnyal nem rendelkezett, ezért a taxis társasággal leegyeztetve megállapodtak abban, hogy M.M.-t a könyvesboltba kiviszik és onnan a stúdióba szállítják. 2009. október 17-én a délelőtti órákban a felperes M.P. főszerkesztővel újabb egyeztetést folytatott le a vonatkozásban, hogy bizonyosan szükséges-e a vágóképek készítése. A felperes megerősítést kapott a tevékenység elvégzését illetően, az operatőr azonban nem készítette el a vágóképeket, a könyvesbolt és a taxis társaság megerősítette, hogy forgatásra nem került sor, a taxi igénybevétele nem történt meg.

A vágóképek készítésének elmaradását sem a felperes, sem M.M. operatőr nem jelezte a főszerkesztőnek, a gyártásvezetőnek, sem az ügyvezetőnek. A bíróság megítélése szerint a rendkívüli felmondásban írt indok megfelelt a valóságnak.

A felperesnek teljes körűen tisztában kellett lennie a stáb fogalmával, hiszen a munkáját szerkesztő-riporterként végezte, tudta, hogy szakmai utasítást adhat a hozzá beosztott operatőrnek. A felperes munkáltatói jogkörrel nem rendelkezett, azonban a kiadott feladatért szakmai szempontból felelősséggel tartozott.

A bíróság álláspontja szerint mind a stáb tagjai, mind az alperes vezetői, munkatársai között kölcsönös együttműködési kötelezettségnek kellett érvényesülnie az Mt. 103. §-ának megfelelően a feladatok időbeni és szakmai ellátása miatt.

A felperes az író dedikálása időpontjában rádióműsort vezetett, a vágóképek készítését pedig az operatőr, a stáb másik tagja nem végezte el annak ellenére, hogy részére a munkáltató a közlekedéshez szükséges feltételeket biztosította. Önmagában az, miszerint az operatőr nem végezte el az általa elvállalt feladatot, a felperes terhére nem írható. Együttműködési kötelezettségét azonban nem teljesítette, mert miután erről a tényről tudomást szerzett, azt feletteseivel nem közölte, pedig az ügyvezető az író dedikálásán az alperesi részvételt kiemelt jelentőségűnek tartotta. A bíróság álláspontja szerint a médiában, ahol a gyorsaság és az együttműködés alapvető kritérium, elvárható lett volna mind a felperestől, mind az operatőrtől, hogy a felvételek elmaradását a munkáltató felelős vezetőivel közöljék.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Győri Törvényszék 2.Mf.20.536/2012/6. számú közbenső ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy a munkáltató 2009. október 20. napján kelt rendkívüli felmondása jogellenes, és a felperes munkaviszonya a közbenső ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg.

A törvényszék az elsőfokú bíróságot a jogellenesség jogkövetkezményei tekintetében az eljárás folytatására utasította. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint az alperes és M.M. alkotta stáb feladata volt, hogy dr. Cs.I.-ről a dedikálás alkalmával vágóképeket készítsen, illetve ezt követően rádió interjú, majd tévé interjú is készült volna. A stáb tagjainak feladatai azonban elkülönültek, M.M. kizárólag a vágóképek elkészítéséért volt felelős, amely tevékenységben a felperesnek nem kellett részt vennie. A stáb vezetője a felperes volt, utasítási joga azonban az operatőr irányában nem állt fenn, a felmondási ok (nem készültek vágóképek) tekintetében az indok valós, de az a felperesnek nem róható fel. A vágóképek elkészítésében nem kellett részt vennie, így valótlanná teszi azt a felmondási indokot, miszerint „bojkottálta” a munkavégzést.

Az ügyvezető döntésének megkérdőjelezése tekintetében nem állapítható meg olyan kötelezettségszegés, amely okszerű felmondási okot teremtené. Az a körülmény, hogy a felperes több esetben

rákérdezett a vágóképek elkészítésének fontosságára, nem jelenti egyértelműen annak szükségessége megkérdőjelezését. A felperes abban a hiszemben lehetett, hogy a már meglévő archív képek felhasználása mellett eleget tehetnek a feladatnak.

A meghallgatott tanúk tényként állították a cég kellemetlen helyzetbe kerülését, illetve a presztízsveszteséget, azt azonban pontosan nem jelölték meg, hogy ez miben határozható meg. E körben alperes viseli a bizonyítatlanság következményeit a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében.

A törvényszék az együttműködési kötelezettség tekintetében figyelemmel volt M.M. tanúvallomására, amely szerint nem közölte senkivel, hogy nem készültek el a vágóképek, egyértelműen nem mondta, hogy nem végzi el a munkát (jegyzőkönyv). A felperes sejthette, de biztosan nem tudhatta, hogy az operatőr a munkát nem végezte el. Biztos tudás hiányában pedig a tájékoztatási kötelezettség megsértése nem róható a felperes terhére. Az alperes irányában mint szerkesztő megpróbált eleget tenni együttműködési kötelezettségének, M.M. tanú ugyanis azt adta elő, hogy 16 óra 30 perc körül volt egy nem fogadott hívása a felperestől, aki amikor visszahívta, azt közölte, hogy az író nem ment be az interjúra. Minderre figyelemmel az állapítható meg, hogy a felperes nem szegte meg tájékoztatási kötelezettségét, másrészt pedig magatartása nem olyan mértékű kötelezettségszegés, amely a rendkívüli felmondást indokoltá tehetné volna. Az író távozásának oka a közönség érdeklődésének hiánya volt, és nincs bizonyítva, hogy egyáltalán tudott volna az interjúról, amit P.A. „szervezett le”.

Az alperes felülvizsgálati kérelme elsődlegesen a közbenső ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult, másodlagosan az eljáró bíróságok új eljárásra utasítását kezdeményezte, a felperes perköltségben való marasztalása mellett.

A felülvizsgálati hivatkozás szerint a másodfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte, különös figyelemmel arra, hogy döntő jelentőséget tulajdonított M.M. tanúvallomásának, aki időközben a felperes által alapított M. Kft. alkalmazottja lett. Az ügyvezető alapos okkal feltételezte, hogy az általa kiadott feladatot elvégzik, a felperes viszont teljes bizonyossággal tudta, hogy ez nem fog megtörténni.

A felperes olyan időpontban hívta fel M.M.-t, amikor a feladat végrehajtásának, vagy annak elmaradásának már nem volt jelentősége, az teljesíthetetlen volt. Amikor a tanú visszahívta, a felperes akkor is csak azt közölte, hogy „Cs. nem jött be a stúdióba”. Az arról szóló tájékoztatás tehát, hogy a vágóképek nem készültek el, nem hangzott el, ilyen értelemben a másodfokú ítélet iratellenes. M.M. két nappal később is azt állította a vágóképek vonatkozásában, hogy „felteszem, hacsak le nem törölték”.

A felperes amellett, hogy nem teljesített egy munkáltatói utasítást, megszegte együttműködési és tájékoztatási

kötelezettségét, amely olyan mértékű volt, hogy önmagában is alapot adott volna a felmondáshoz, de - mint ahogy a munkáltató intézkedése is tartalmazta - ez csak „utolsó csepp volt a pohárban”.

Az alperes álláspontja szerint a másodfokú bíróság a Pp. 206. §-ában foglaltak megsértésével állapította meg a tényállást és hozta meg jogsértő döntését.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 96. §-a szerint a rendkívüli felmondás indokainak köre szigorúan meghatározott. E szerint jogszerűen csak arra alapítható, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét jelentős mértékben szándékosan vagy súlyos gondatlansággal megszegte [(1) bekezdés a) pont], úgynevezett minősített kötelezettségszegés [MD II/189.], vagy egyébként olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi [(1) bekezdés b) pont]. E rendelkezéstől érvényesen eltérni nem lehet.

A felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint a felperes mint szerkesztő-riporter szakmai szempontból felelős volt az operatőr munkájáért, vele szemben azonban - munkajogi értelemben - utasítási jogkörrel nem rendelkezett. A másodfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a vágóképek elkészítése kizárólag M.M. feladata volt, a dedikálás helyszínén a felperesnek nem kellett megjelennie.

A felperes a riport készítése napjának délelőttjén a vágóképek szükségességére még egyszer rákérdezett, azonban ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy az operatőrt nem tájékoztatta a főszerkesztő elvárásáról, vagy, hogy minden kétséget kizáróan tisztában lett volna azzal, miszerint M.M. a feladatot nem fogja elvégezni. Így pedig nem állapítható meg a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása körében olyan felperesi magatartás, amely a rendkívüli felmondást megalapozottá tette volna [Pp. 164. §].

A könyvesboltban történő dedikálás időpontjában a felperes rádióműsort vezetett, így ekkor nem volt elvárható tőle Molnár Máté tevékenységeinek ellenőrzése, utóbb pedig együttműködési kötelezettségének eleget téve [Mt. 103. § (1) bekezdés b) pont] jelezte a gyártásvezető felé dr. CS.I. távolmaradását és az interjú készítés megghiúsulását. Az a tény, hogy az operatőr a munkáltatót még az esetet követő két nap múlva is félretájékoztatta, nem értékelhető a felperes terhére.

A rendkívüli felmondás is tartalmazza, és az alperes felülvizsgálati kérelmében is nyomatékosan utalt arra, hogy a felperes magatartásával elégedetlen volt, a perbeli eset az „utolsó csepp volt a pohárban”. A jogerős ítélet helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes magatartása nem volt alkalmas

jogviszonyának rendkívüli felmondással történő megszüntetésére, a terhére rótt magatartás bizonyítottság hiányában nem alapozza meg a munkáltató intézkedését abban az esetben sem, ha esetleg korábban a felek között voltak a munkavégzésből adódóan konfliktusok.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat, a felek nyilatkozatait és a tanúvallomásokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően, egybevetés útján összességében értékelte és arról a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően indokolási kötelezettségének eleget téve jogszerűen számot adott. A mérlegelés megfelelt a logika szabályainak, nem minősült iratellenesnek vagy kirívóan okszerűtlennek a döntés.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős közbenső ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban a felperesnek igazolt költsége nem merült fel, ezért ebben a körben a bíróság a határozathozatalt mellőzte a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján.

Az alperes illetékfizetési kötelezettsége az adott ügyben irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-án alapul.

Budapest, 2013. november 20.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő